

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 11. Listopáda 1846.

List 45.

Svétí Martin.

Na berzim konjiču do daljniga grada
Dolžnost brez počitka junaka podi;
Lepó se mu svéti oklep in čelada,
Še lepši se duša njegova svetlí.
Pokriva še snég vse goré in dolíne,
Kot jeklo od sréža so pota terdé;
Ze dolgo hití, pa ne vídi grajšíne,
Konj dirja, de podkve se deleč glasé.

Zlo huda je zima, in séver zlo brije,
Si s konjnika mladiga lásci igrá,
Čeravno se v plajš práv široki zavije,
De b' tak ne ozebal, vse nič mu ne zdá.
Veršéti mu veter ne néha k obrazu,
Naj v róki obrača le škit kakor čé,
Naj brani se še takó hudimu mrazu,
Ubrani se vender nikakor mu né.

Pa lej, kaj sedi tam na zemlji ledéni?
Za germam zmerzúje, oh, starček ubog,
Trepéce v raztergan' obleki platnéni,
Zdihuje, deb' Bog ga otél iz nadlóg.
K vojšaku, oh smili Bogú se, stegúje
Oterpújeno, merzlo in suho rokó,
Ga s solznim ócesam miló pogledúje,
Mu s hripavim glasam naznani prošnjó.

In iskriга konja koj jezdec ustávi,
Sercá neusmiljen'ga ni ta voják.
»Le mirni bodíte,« zdej starčiku právi,
Solzé si otira preblagi junák.
Pa naglo po meč zlo nabrušeni séže,
Strahóma ga gleda ubožec na tléh,
In plajš, ko bi trenil, na dvoje prereže,
Da révežu eniga kósov obéh.

»To nate! pa vanj se skerbljivo zavíte,«
Z besedo prijazno tú reče možú —
»Kar morete, mrazu se hud' mu braníte,
Se v révi presilni zročíte Bogú.
Podaril bi tudi vam rad kaj denarja,
Pa v žépi ga nimam okrógliga več;
Do našiga se mi mudi poglavarja.«
Je rekel, in konja zajašil že preč.

S premertimi udi do grada perjaha,
Ogernjen mu s kósam je plajša živót,
Ki vihan od vétra po strani mu maha;
To viditi, truma zažene krohót.

»Kaj temu je pamet se mešati jela?«
Ga zasmehovaje mu pravi derhá; —
»Še blesti bo glava njegova začéla,
Gotovo pol plajša po pot' je prodál.«

Ne zméni zató pa mladencé se blagi,
Kar béhci mu pravijo, nič mu ni mar.
Počítka zdej íše v stanici predrági —
Usmili se sèn ga', dobrotljivi dar.
Pa komej de tam še v pokoji zadrémlje,
Mu sanje perjazne sercé obgrédó,
In dušo podoba nadzemeljska vneumlje,
De vidilo take nikdar ni okó.

Zveličarja vídi v nebeški svitlóbi,
K' je nam v odrešenje na križi umerl;
Vse, kamor se koli ozrè, je v blišóbi,
In zdi se mu, kot bi bil raj se odperl.
Zasliši glasove, ko angeljski kóri
Pojó neprenéhama Večnimu část,
Kér on le močí vse je vdihnil natóri,
Kér milost dáje nam in v čédnostih rast.

Rudéce ugléda stermé ogrinjalo,
K' ogrinja nebeškiga kralja teló;
Z nebeškim čutilam ga to je navdalo,
Solzice veselja mu stop'jo v okó;
Kér vídi, de kós letá plajša je tísti,
Ki dal ga na potu je révežu bil.
Zamakne mu duša se v rádoti čistí
V nebó, kjer plačilo bo vsmiljen' dobil.

»S tem plajšem je mene mladencé ogernil,«
Je rekel zdej trumam nebeškim Gospód —
»Zatorej resnično mu to bom povernil,
Kér rad zveseluje uboge povsód.
In kadar motóz mu življenja poteče,
Ga bom v veličastvo neskončno uzél,
De tudi prihodnje se čase poreče:
Kdor réveža sprejme, bo mene sprejél!«
P.

Štajarsko kmetijstvo.

(Po razsodbi gosp. profesorja Dr. Hlubeka.)

Deležniki letašnjiga velikiga zborá nemških kmetovavcov v Gradci so bili podarovani s krasno knjigo, ktero so po povelji Njih Cesarske Visokosti, svitliga nadvojvoda Ivana spisali visoko učeni gosp. Dr. Hlubek, profesor kmetijstva na Ivano-